

EL DELIRI NACIONAL

Resulta perillosa la subhasta nacionalista, amb propostes sense interès, poc realistes i fins i tot negatives

JORDI GUILLOT
SECRETARI GENERAL D'ICV

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 24.09.07

Contra els qui propugnen una refundació del catalanisme que uneixi totes les forces d'aquest signe sigui quina sigui la seva ideologia --Artur Mas (CiU)-- i els qui llancen la consigna de convocar un referèndum d'autodeterminació el 2014 --Carod (ERC)--, l'autor d'aquest article, veterà dirigent del PSUC i d'ICV, proposa reprendre l'objectiu federal i centrar-se en l'aplicació de l'Estatut.

Aquestes setmanes estan sortint declaracions, propostes i plataformes que, tenint com a objectiu resoldre el nostre futur d'un cop de ploma, representen una interminable subhasta nacionalista que, sumant totes les apostes, pot acabar convertint-se en un perillós deliri nacional.

Perillós per diverses raons: són debats d'escàs interès, amb propostes poc realistes i, la majoria, negatives. Crec absolutament necessari fer sentir altres opinions sobre Catalunya i el seu futur que no es redueixin a "davant del centralisme, independentisme". Els qui apostem pel federalisme, històricament la proposta majoritària del catalanisme polític, hem d'entrar en el debat per fer-lo més real, viable i positiu. A la vegada que cal despertar les veus dels federalistes presents a Espanya, ja que la batalla principal es lliura contra el centralisme i el nacionalisme espanyolista.

Des d'ICV estem disposats a discutir sobre tot, també sobre l'anomenat "dret de consulta" que sempre hem defensat, però ho farem negant que la disjuntiva sigui només entre centralisme i independència. Existeix també l'aposta federal: la nostra. Al meu entendre, el debat nacional real avui gira entorn d'una gran qüestió: el desplegament del nou Estatut, que encadena una sèrie d'aspectes interrelacionats entre si. Un desplegament adequat, així com els acords satisfactoris aconseguits en les inversions de l'Estat a Catalunya, no només revalida la utilitat del nou Estatut encara qüestionat per alguns, sinó que també permetrà tenir els recursos necessaris per millorar les infraestructures, autèntic taló d'Aquil·les del nostre desenvolupament, com ha quedat en evidència aquest estiu.

ELS PACTES satisfactoris Estat-Generalitat expressen al seu torn la fermesa i exigència del Govern (Govern que sí que compta davant del de Rodríguez Zapatero). I li donen estabilitat, ja que és fàcil imaginar que un insuficient desplegament estatutari faria bastant inviable l'actual majoria de l'Entesa. Aquest, doncs, és el principal i immediat repte que té el nostre autogovern: el desplegament estatutari. Impedir-ho és la principal preocupació de les forces centralistes, liderades pel PP.

En una Catalunya amb un alt nivell de desafecció cap a la política, que es tradueix en una elevada abstenció electoral, hem d'esforçar-nos a centrar el debat sobre el país real, els seus problemes i anhels. No sé què aporta Jordi Pujol cridant al "tancament de caixes" o que l'expresident Pasqual Maragall li doni la raó. Per no parlar del referèndum per al 2014, una proposta que li deu ser útil a Josep-Lluís Carod-Rovira en el seu embolic intern a ERC, però que a Catalunya i al seu autogovern li serveix de ben poc.

Tot aquest escampall nacionalista té poca utilitat, i a més ens divideix i debilita, i segueix alimentat aquest preocupant sentiment de derrotats. Superar la síndrome de 1714 que pateixen determinats sectors de la societat catalana no passa ni per fer bona ni dolenta Espanya i molt menys encara per una lectura tancada i victimista de Catalunya i la seva identitat.

Passa, en la meua opinió, per un catalanisme per a la nació real que assumeixi que som una nació amb sentiments de pertinença múltiples i que ningú té el monopoli de la construcció nacional: aquesta és plural, com també ho és la societat catalana, i, per extensió, el seu sistema polític. Per això és inviable la proposta que planteja Artur Mas de convertir Convergència Democràtica de Catalunya en la casa comuna del catalanisme, a l'ignorar que en política hi ha dretes i esquerres.

PER MOLTS partits catalans, l'actual Estatut no és el seu horitzó nacional. Tampoc per ICV. Però, sense renunciar a debatre i a proposar debats més amplis sobre el futur, nosaltres ho farem en clau federalista. Cal centrar-se avui en el desplegament d'un ambiciós Estatut, que no només està recorregut al Tribunal Constitucional, sinó també fortament hostilitzat, en especial pel PP.